

แต่ได้เกิดด้วยโอกาสทุกคน

## เกริ่น

รัตติกาลเหมือนปุ่มปรับระดับแสงในห้อง ต่างแต่ว่ามันเป็นห้องขนาดใหญ่ที่เรียกว่าโลก สวิตช์ราตรีหรือแสงอาทิตย์ยามเย็นลงทีละน้อยจนมืดสนิท ก่อนสิ้นแสงสุดท้ายของวัน อัสดยยังสว่างพอเห็นเงาค้างคาวตัวหนึ่งบินข้ามขอบฟ้า มันขยับปีกรวดเร็วราวกับกำลังตกใจกลัวที่พลัดหลงจากฝูงของมัน ผ่านบ้านเรือนผู้คนไป

อากาศระอุอ้าวมาทั้งวัน ฝนซึ่งน่าจะมาเยือนในฤดูนี้ผัดนัดมาหลายอาทิตย์แล้ว บางทีฝนกำลังจะตกในเวลาอันใกล้ มันจึงรีบร้อนเดินทางไปที่หมายโดยเร็ว ในที่สุดมันก็บินไปถึงอาคารโรงงานร้างแห่งหนึ่ง ค้างคาวตัวนั้นบินผ่านช่องแตกของหน้าต่างบานหนึ่ง ตรงไปเกาะบนกำแพงสูงซึ่งเหลือที่จุดหนึ่งพอให้มันเข้าไปซุกตัว กำแพงสูงเท่าตึกสี่ชั้นนั้นมีค้างคาวหลายพันตัวเกาะอยู่ ดูราวกับทากบนโรงงานด้วยสีดำ

มันหุบปีกทั้งสองเข้าหาตัว เป็นขณะเดียวกับที่เสียงฝีเท้ากึก กัก ดังขึ้นในโถงโรงงาน มนุษย์คนหนึ่งเบี่ยงล่างสวมชุดดำ ถือตะเกียงดวงหนึ่งเข้ามา

เดินตรงไปที่ด้านในของโรงงาน ที่ตั้งของแท่นเหล็กซึ่งเป็นสายพาน แผ่นยาง มีคราบฝุ่นเกาะหนา

มันเป็นโรงงานผลิตหม้อไอน้ำและกระโหลกหีซึ่งเล็กกิจการไปในช่วงเศรษฐกิจล่มเมื่อหลายปีก่อน บริษัทถูกฟ้องล้มละลาย ทรัพย์สินต่าง ๆ ถูกยึดขายทอดตลาด เหลือแต่ตัวโรงงาน ไม่ช้าไม่นานส่วนต่าง ๆ ของโรงงานก็ถูกขโมยถอดไปขาย ตั้งแต่แท่นโลหะ สายไฟฟ้า สวิตช์ไฟ หม้อแปลง เหลือแต่โครงสร้าง อาคารเริ่มผุกร่อนเพราะขาดการดูแล ไม่นานนักแถวรั้วก็เลื้อยคลุมอาคาร น้ำฝนที่ร่วงลงมาจากหลังคาใส่ที่แตกทำให้โรงงานทรุดโทรมเร็วขึ้น ภายในไม่กี่ปี เสาเหล็กโรงงานเก่าก็เริ่มถูกสนิมกัดกิน กำแพงถูกแดดและฝนกัดกินจนเห็นอิฐเปลือย หลังจากนั้นเชื่อกันมาเยื่อนทำให้ผนังเป็นคราบดำจ้ำไปทั่ว พื้นที่โรงงานกลายเป็นที่สถิตของคนไร้บ้านและซี้ยาอยู่หลายปี จนกระทั่งฝูงค้างคาวขอมารวมอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน ซี้ค้างคาวจำนวนมาก ผสมกับกองขยะส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดคนก็ไป เหลือแต่ค้างคาว

ทว่าราตรีนี้มีแขกมนุษย์สองคนซึ่งค้างคาวไม่ยากต้อนรับ

คนชุดดำเดินไปหยุดที่แท่น วางตะเกียงน้ำมันลงบนแท่นที่ชายคนหนึ่งถูกมัดตรึง ปากถูกอุดด้วยเศษผ้า แสงตะเกียงจางัวบวมอาบเลี้ยงวหนึ่งของใบหน้านั้น

นอกหน้าต่างแสงจากเมืองสาดเข้ามาราง ๆ ผสมกับแสงจันทร์เต็มดวง เขาเงยหน้าขึ้นฟ้าดูจันทร์สุกสว่าง

ชายชุดดำขยับมือในมือพาดลื่นเป็นสัญญาณว่าหากชายผู้ถูกมัดร้องจะถูกตัดลิ้น เขาดึงเศษผ้าออกจากปาก ชายบนแท่นซึ่งถูกมัดเงิบไม่ส่งเสียง เอ๋อถามเบา ๆ เสียงสั่นสะท้านเหมือนลูกนกตกน้ำ “คุณ... เป็นใคร? คุณ... จับผมทำไม?”

ชายชุดดำไม่ตอบ

“ผมอยู่ที่ไหน?”

ชายคนนั้นไม่ตอบ แต่ขยับมือในมือ

“อย่าฆ่าผมเลย คุณจับผิดคนมาแน่ ๆ ตลอดชีวิตผมไม่มีศัตรู ผมเป็นคนดีมีประโยชน์ ตลอดชีวิตผมทำงานช่วยเหลือสังคม...”

เหยื่อได้ยินเสียงหัวเราะแหบ ๆ เหมือนเสียงคำรามของหมาป่ายามจะขย้ำลูกแกะ

กลางกลืนขยะผสมกลิ่นเหม็นของเหยื่อคละคลุ้งในอากาศ ชายชุดดำสูดลมหายใจเมื่อได้กลิ่นใหม่ กลิ่นของความกลัว กลิ่นของความตาย

“คุณเป็นใครกันแน่?”

ไม่มีคำตอบ

แสงตะเกียงสาดกระทบร่างชายชุดดำ ทำให้เขาเห็นใบหน้าของชายผู้นี้ชัดขึ้น ผู้ถูกจับสะดุ้ง ชายคนนี้มีผิวขาวซีด เสื้อผ้าสีดำทั้งร่างขบแน่นใบหน้าขาวซีดยิ่งกว่าเดิม นัยน์ตาคู่นั้นฉายแววแห่งความเกลียดชังและกระหายเลือด แต่จุดที่ทำให้เขาขนลุกชันคือเขี้ยวทั้งสองที่โผล่ออกมาเมื่อส่ายยิ้ม

“คุณจะฆ่าผมทำไม? ผมไม่รู้จักคุณ ผมไม่เคยทำอะไรคุณ...”

เงิบ

ชายชุดดำก้มลงที่ลำคอของเหยื่อบนแท่น เขี้ยวของเขาฝังในลำคอเหยื่อกรีดร้อง แต่เสียงเงิบไปกะทันหันเมื่ออีกฝ่ายกัดเขาลีกลอง เขาตื่นแรงแต่ไม่หลุดจากพันธนาการ เขารู้สึกสิ้นหวัง เหนือกาฟท่วมตัว หัวใจเต้นแรง กระช้านขึ้นเหมือนรวักลอง ร่างกายอ่อนแรงลงทุกขณะ ในนาทีสุดท้ายของชีวิต เขาเห็นฝูงค้างคาวบนกำแพงสูงยังคงนิ่งเงิบไม่ไหวติง ขณะที่จันทร์บนฟ้ากำลังถูกกลุ่มเมฆกลืนกิน เหมือนชีวิตเขา พื้นที่สว่างเรืองค่อย ๆ ถูกกัดกินไปที่ละนิดจนทั้งดวงจมในความมืดสนิทโดยสิ้นเชิง